

Θέλω νάχω δλόγυρά μου ὅλο καὶ στοιχειά,
γιατὶ εἶμαι ἀτρόμητος ἐγώ.

Ἡ ψυχὴ μου δέν εἶνε πιά μαζί σας.

Τὸ σύννεφο αὐτὸ ποῦ βλέπω νὰ περνᾷ κάτω,
ὁ ὄγκος αὐτὸς κι' ἡ μαυρίλα ποῦ περιγελά—τῆς
δικῆς σας τρικυμιάς εἶνε τὸ σύννεφο.

Σεῖς, σὰν λαχταρᾶτε τὰ ὕψη κυττᾶτε ἀπάνω.
Κι' ἐγὼ ποῦ στέκω ψηλά, κυττάζω κάτω.

Ποιὸς ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ γελά μαζί καὶ νὰ
στέκεται ψηλά;

Ἐκεῖνος ποῦ πλανᾶται πάνω στὰ βουνά, περι-
γελά ὅλες τὶς τραγωδίες τῶν θεάτρων καὶ τῆς
ζωῆς.

Θαρετούς, ξένοιαστους, περιγελαστικούς, ὀρ-
μητικούς—ἔτσι μᾶς θέλει ἡ σοφία· εἶνε γυναῖκα
καὶ δέν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ παρὰ ἓνα πολε-
μιστή.

Θὰ μοῦ πεῖτε: «ἡ ζωὴ εἶνε σκληρὴ καὶ βα-
ρειά». Μὰ γιατί λοιπὸν κάθε προῦ νάστε τόσο
περήφανοι, καὶ τὸ βράδυ πάλε τόσο ὑπομονε-
τικοί;

Ἡ ζωὴ εἶνε βαρειά καὶ σκληρὴ: μὰ μὴν εἶστε
δά, καὶ τόσο τρυφεροί! Ὅλοι εἶμαστε γαϊδούρια
καὶ γαϊδάρες γομαροφορωμένοι.

Δέν εἶμαστε μεῖς σὰν τὰ ρόδα, ποῦ τρεμου-
λιάζουν κι' ἂν μιὰ μόνο σταγόνα δροσιᾶς τὰ
βαραΐνῃ.

Ἀγαποῦμε τὴ ζωὴ, ὄχι γιατί εἶμαστε συνειθι-
σμένοι στὴ ζωὴ, μὰ στὸν ἔρωτα.

Ἐπάρχει πάντα κάποια τρέλλα στὸν ἔρωτα.
Μὰ ὑπάρχει πάντα καὶ κάποια λογικὴ στὴν
τρέλλα.

Καὶ μοῦ φαίνεται μένα πῶς, οἱ πεταλοῦδες
καὶ οἱ σαπουνόφουσκες καὶ τὸ κάθε τι ποῦ τοὺς
μοιάζει μέσα στοὺς ἀνθρώπους, μοῦ φαίνεται
μένα ποῦ μ' ἔφεραν ἄλλοι στὴ ζωὴ, πῶς αὐτὲς
νοιώθουν καλλίτερα ἀπ' ὅλους τὴν εὐτυχία.

Καὶ ὅταν οἱ μικρὲς αὐτὲς ψυχές, οἱ ἀλαφριές
καὶ θεότρελλες, οἱ χαριτωμένες καὶ γοργοκίνη-
τες ἀλαφροπετοῦν—τότε κι' ὁ Ζαροτούστρας
ξεσκάει στὸ κλάμμα καὶ στὸ τραγοῦδι.

Σὲ κανένα ἄλλο θεὸ δὲ θὰ μπορούσα νὰ πι-
στέψω, παρὰ σὲ κείνον ποῦ θᾶξερε νὰ χορεύῃ.

Κι' εἶδα τὴ μοῖρα μου· κι' ἦταν σοβαρὴ,
σκληρὴ, βαθεῖα καὶ ἀπόμνη.

Ὅχι ἡ ὀργή, μὰ τὸ γέλιο σκοτώνει. Καὶ πρὶν
ἀπ' ὅλα, ἄς σκοτώσουμε μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα τὸ βαρὺ!

Ἀπὸ τότε ποῦ ἔμαθα νὰ περπατῶ, ἄρχισα
ἀμέσως καὶ νὰ τρέχω. Ἀπὸ τότε ποῦ ἔμαθα νὰ
πετῶ, δέν ἔχω ἀνάγκη νὰ με σπρώξουν γιὰ ν'
ἀλλάξω θέση.

Τώρα πιά εἶμαι ἀλαφρὺς, τώρα πετῶ, τώρα
εἶμαι ψηλὰ καὶ βλέπω κάτω, τώρα ἓνας θεὸς χο-
ρεύει μέσα μου».

ΜΑΝΟΣ ΑΡΤΑΚΗΣ

Δ Ε Ι Λ Ι

Τ' ἄλικα νυχτολούλουδα τοῦ ὠραίου
ἀγροῦ, στὴν ἔρημη τὴ γῆ μὲ ἀναγάλια
Μυριανθισμένα τρέμουνε.

Τ' ἄραχο τὸ ἠλιόφεγγο στὰ δάσα
Βαρὺ σαβανοσκέπασμα ξαπλώνει
Ἀχρολοισμένο, ἀπόσπερο.

Κάποιο γλυκὸ χρυσόνειρο τεχνίτη
τρανοῦ, σι' ἀκροθαλάσσιο ξεψυχάει,
Στὰ μαγεμένα τὰ νερά.

Νέφαλα, στὸν ὑπέρκαλλο τὸν κάμπο
Δυσμὰ, σιγασαλεύουνε λιγόνυμα.
Μενεξεδένια εἰκόνα!

Ἄρουθμα θρηνοτραγοῦδα, τοῦ μαύρου
πόνου, ψυχορραγοῦνε μέσα στὰ φύλλα.
Στερολαλῆς τ' ὀνειρῶν....